

Yksinäinen matkalainen saapui kylään joka sijaitsi joen varrella. Hän oli väsynyt ja hänellä oli resuiset ja kuluneet vaatteet. Oli yö ja kadut olivat autiot. Kelmeä kuu loi valoaan puisten talojen kattojen ylle. Nuori mies saapui erään talon ovelle ja koputti siihen. Ovi avattiin ja oviaukossa seiso i ystävällisen oloinen, noin neljänkymmenen ikäinen nainen. ”Hyvä rouva, olisiko mahdollista saada yösija?”, nuorukainen kysyi. Nainen hymyili hänelle ”Toki, käy vain sisään” tämä sanoi. Mies teki työtä käskettyä ja astui sisälle taloon. Hän riisui takkinsa ja ripusti sen naulakkoon. Myös kenkäänsä hän riisui asetti eteisen nurkkaan. ”Saat nukkua sohvalla”, nainen sanoi ja viittasi kohti eteisen jälkeen aukeavaa olohuonetta ja sen keskellä jököttävää nukkavierua sohvaa. Mies kävi sohvalla makuulleen ja oli pian unessa. Tuli aamu ja nuorukainen heräsi siihen että auringonsäteet pilkkottivat sälekaih dinten lomasta. Vastakeitetyn puuron tuoksu leijaili hänen sieraimiinsa. Talon emäntä tuli kutsumaan hänet aamupalalle. Nuorukainen istuutui naisen ja tämän puolison kanssa aamiaispöytänsä. Talon isäntä oli melko vähäpuheisen oloinen, joskin vaikutti aika rennolta. ”Mikä on nimesi matkamies ja mistä tulet”, hän kysyi. ”Amos on nimeni ja tulen pohjoisesta, entisen Skandinavian liittotasavallan alueelta” Mies nyökkäsi Amokselle ja sanoi. ”Tervetuloa Straxholmin kylään, tänne entisen Keski-Euroopan tasavallan alueelle. Minun nimeni on Boris ja vaimoni on nimeltään Ana. Meillä on lisäksi myös tytär Illa mutta hän on vakavasti sairas.” ”Saanko nähdä hänet. Voin ehkä pystyä parantamaan hänet”, Amos sanoi. Mies näytti epäröivän hetken mutta myöntyi sitten. Amos vietiin talon yläkertaan ja siellä pieneen huoneeseen. Sängyssä makasi noin kuuden ikäinen lapsi jolla oli tummia paiseita kaulassa ja kasvoilla. Tyttö nukkui sikeästi. Amos meni tytön viereen ja laittoi kätensä tämän otsalle. Se oli kuuma. Tytöllä oli korkea kuume. Amos keskittyi ja otti mielensä voimalla yhteyden kehossaan kulkeviin nanorobotteihin. Hän kutsui ne verenkierrostaan oikeaan käteensä ja ohjasi ne kämmenensä ihon läpi tytön otsalle ja siitä läpi tämän elimistöön. Nanorobotit oli ohjelmoitu metsästäämään ja tuhoamaan taudinaiheuttajia. ”Olen tehnyt voitavani. Nyt täytyy vain odottaa”, Amos sanoi. Amos, Ana ja Boris istuivat ruokapöydän ääressä ja siemalivat kahvia. Sitten yllättäen kuului hentoja askelia portaissa. Hetken kuluttua Illa seiso i portaiden juurella ja käveli kohti keittiötä. Ana nousi pöydästä kiiruhti tytön luoksa. Hän koetti tämän otsaa. ”Kuume on laskenut”, hän sanoi. Myöskin tytön kaulalla ja kasvoissa olevat paiseet olivat parantuneet niin että jäljellä oli pelkkiä tummia arpia. Ana halasi tyttärtään itkien ilosta. Boris hymyili ja kääntyi sitten Amoksen puoleen. ”Kiitos. Olet todellakin väkevä velho” ”Velhoko? Ei nyt sentään. Pelkkää teknologiaahan tämä oli” Hän yritti selittää nanoroboteista, mutta Boris ei oikein tuntunut ymmärtävän. Amos kiitti talon väkeä vieraanvaraisuudesta ja lähti jatkamaan matkaansa. Tuskin hän oli ehtinyt kylän laidalle kun kirkonkellojen pauke kuului kovana ja kiivaassa tahdissa. Eräästä talosta ryntäsi ulos mies kivääri kädessään. ”Mitä tapahtuu?”, Amos kysyi häneltä. ”Velhot hyökkäävät”, mies vastasi. Hän ojensi Amokselle pistoolin ja kutsui tämän mukaansa. Ihmisiä virtasi aseet käsissään kohti kylän toista laitaa. He muodostivat rivistön kylän poikki kulkevan pääkadun päähän. Amos oli mukana väkijoukossa. Väkijoukkoa vastassa seiso i viisi musta-asuista hahmoa. Kolme miestä ja kaksi naista. ”Poistukaa velhot! Teillä ei ole tänne mitään asiaa!”, joku huusi väkijoukosta. Kunkin hahmon ympärillä leijui pilvi hopeanhoitoista pölyä. Amos tiesi että pölypilvet koostuivat miljoonista nanoroboteista. Joku väkijoukosta avasi tulen ja pian muut yhtyivät tulitukseen. Hopeanhoitoisista pölypilvistä kuitenkin tiivistyi verkkoja jotka pysäyttivät luodit kuin seinään. Sitten yksi velhoista kohotti kätensä ja hopeista pölyä tiivistyi hänen käteensä pitkäksi keihääksi. Hän heitti keihään yli-inhimillisellä voimalla. Se upposi tulituksen aloittaneeseen kyläläiseen, suoraan tämän rintaan. Tämä kaatui maahan ja yski verta ja oli pian kuollut. Keihäs hajosi takaisin pölypilveksi ja leijaili käyttäjänsä luokse. Muut neljä ohjasivat heitä ympäröivistä

pilvistä osan irtautumaan pienempinä pilvinä. Pilvet syöksyivät kohti väkijoukkoa kuin parvi vihaisia ampieisia. Nanorobotit tarttuivat ihmisiin ja alkoivat syödä heidän lihaansa. Tuskan vallassa sätkiviä ihmisiä kaatui maahan. Väkijoukko perääntyi ja osa heistä yritti vielä epätoivoisesti ampua, mutta se oli turhaa. Nanorobotit suojelivat isäntiään saumattomasti. Konevelhot kulkivat väkijoukon läpi ja ihmiset väistivät peloissaan pois hopeisten pilvien ulottuvilta. Väkijoukko vain seiso paikallaan. ”Mitä nämä velhot oikein täällä tekevät”, Amos kysyi. ”Ne vievät meidän lapsemme ja kasvattavat heistä itsensä kaltaisia”, sanoi eräs kyläläinen murheen murtamalla äänellä. Eipä mennyt aikaakaan kun konevelhot palasivat. Jokaisella heistä oli mukanaan lapsi. Toinen naisista kantoi ihan pientä vauvaa. Toiset taluttivat hieman vanhempia lapsia. Amos tunnisti yhden lapsista. Tämä oli Illa. Tyttö jonka hän oli parantunut. Konevelhot kulkivat väkijoukon läpi ja poistuivat kylästä. Kylän ulkopuolella jökötti iso helikopteri. Velhot, lapset mukanaan, katosivat helikopteriin, minkä jälkeen se nousi taivaalle. Kyläläiset surivat menetettyjä lapsia. Amos meni Anan ja Boriksen luokse, sillä hän aavisti pahinta. Hän osuikin lähes oikeaan. Boris ja Ana makasivat lattialla verisinä, mutta elossa. Velhojen nanorobotit olivat vammojen aiheuttajia. Amos meni heidän luokseen ja painoi kätensä heidän otsalleen antaen omien nanorobottiensa virrata heidän kehoihinsa vammoja korjaamaan. ”Ne veivät Illan”, Ana vaikeroi tullessaan tajuihinsa. Hän takertui heikon kunnon takia tärkeällä kädellä Amoksen paidan liepeeseen ja sopersi: ”Minä pyydän. Tuo Illa takaisin. Tiedän että pystyt siihen koska velhovoimasi on väkevä.” ”Yritän parhaani”, Amos vakuutti. Amos oli antanut lupauksen ja sen hän aikoi myös pitää. Sitä ennen hänen oli kuitenkin omaksuttava uusia kykyjä jotta hän kykenisi vastustamaan konevelhojen mahtia. Amos oli kuullut kertomuksia voimakkaista olennoista joita ihmiset nimittivät enkeleiksi. Yhden tällaisen olennon huhuttiin olevan melko lähellä juuri tätä kylää. Oli vain ylitettävä autioma, jolla huhuttiin asuvan demoneja. Amos otti kurssin kohti tarinoissa kuulemaansa Valkoista tornia, jossa huhuttiin enkelin asuvan. Torni sijaitsi aivan Habarin autiomaan toisella laidalla. Amos saapui autiomaan laitaan. Puusto hävisi ja sen tilalle tuli kitukasvuista pensaikkoa. Aurinko porotti pilvettömällä taivaalla. Amos käveli ahkerasti pitkin laajaa tasankoa jossa maa halkeili kuivuudesta. Käveltyään monta päivää ja levättyään aina välillä, Amos saapui autiomaan keskelle. Aurinko oli painumassa horisontin taakse ja Amos päätti levätä nyt poikkeuksellisesti hämärän aikaan. Hän oli aiemmin matkannut yö-aikaan ja levännyt päivällä, sillä näin säästy vettä kun ei hikoillut päiväsaikana kävellessä. Amos makasi kuivalla pientareella reppu tyynynään. Juuri kun hän oli nukahtamaisillaan ilmaantui punainen valopallo kuin tyhjästä ja kiiti hänen luokseen. Valopallo hajaantui isoksi valoa hehkuvaksi pilveksi. Pilvi ympäröi Amoksen. Sitten se vetäytyi ja tiivistyi miehen hahmoksi jolla oli puku ja lierihattu. -Tämä on siis sellainen demoni josta ihmiset puhuvat, Amos ajatteli. Hän itse ymmärsi että kyseessä oli nanorobotteja hallitseva tekoäly. ”Minä tiedän mitä yrität. Tulet epäonnistumaan varmasti. Et pysty pelastamaan heitä”, olento sanoi. Amos hätkähti. Konedemoni oli lukenut hänen ajatuksensa. ”Olet mitätön, etkä tule oppimaan määränpäässäsi mitään hyödyllistä”, konedemoni jatkoi. ”Mene pois kiusaaja!”, Amos huusi. Jonkin aikaa konedemoni yritti valaa Amokseen epätoivoa, mutta tämä pysyi lujana. Huomattuaan ettei saanut murrettua Amoksen tahdonvoimaa, konedemoni jätti tämän rauhaan. Amos jatkoi matkaansa. Kului pari päivää, kunnes hän näki horisontissa hohtavan valkoisen tornin. Amos kiiruhti tornin luokse. Se oli rakennettu valkoisesta marmorista ja sen alaosassa oli teräksinen ovi. Amos kokeili ovea. Se oli raskas mutta ei lukossa. Puuskuttaen Amos veti painavan oven auki. Oven takaa avautui kierrreportaikko. Amos lähti kiipeämään kapeaa portaikkoa. Saavuttuaan vihdoinkin tornin huipulle, hän astui avaraan huoneeseen. Huoneen laidoilla oli leveät ikkunat ja keskellä sitä oli mystinen näky.

Aaltoileva pölypilvi hehkui kaikissa sateenkaaren väreissä ja muutti muotoaan erilaisina geometrisina kuvioina. Amos rykäisi. Pilvi pysähtyi ja alkoi sitten kerääntyä yhteen. Se otti valkopukuisen naisen hahmon. ”Mitä haluat matkamies?”, olento kysyi. ”Tahdon että opetat minulle miten taistella nanorobotteja vastaan”, Amos sanoi Hän kertoi kone-enkelille konevelhoista ja siitä miten nämä sieppasivat lapsia. Olennon hahmo katsoi mietteläänä tyhjiyteen. Sitten se sanoi: ”Minulla on yksi asia jonka voisin antaa sinulle” Kone-enkeli avasi kämmenensä ja siihen ilmaantui sinisenä hehkuva pieni pyörtelevä pölypilvi. ”Näissä nanoroboteissa on tietokonevirus joka kykenee lamauttamaan kohteeksi joutuvia laitteita” Sininen pilvi leijaili kone-enkelin kädeltä Amoksen luokse ja imeytyi tämän kehoon. Amos tunsu kuinka uudet nanorobotit ottivat yhteyden hänen aivoihinsa. ”Nyt sinun täytyy vain harjoitella niiden käyttöä”, kone-enkeli sanoi. Kone-enkeli harjoitutti Amosta tekemällä nanorobotti-pilvien avulla hyökkäyksiä, ja Amos yritti lamauttaa näitä pilviä. Vaati monta toistoa ennen kuin Amos oppi hallitsemaan uutta voimaansa. Kului kokonainen päivä ennen kuin kone-enkeli oli tyytyväinen Amoksen suorituksiin. Amos hyvästeli kone-enkelin ja lähti taas vaeltamaan taas autiomaahan. Kuljettuaan yhden päivän ja yön autiomaassa hän näki horisontissa kohoavan suuren pilven. Ensin hän luuli että kyseessä oli hiekkamyrsky, mutta sen ehdittyä lähemmäksi hän huomasi sen metallisesta välkkeestä että kyseessä oli valtava parvi nanorobotteja. Hetkessä pilvi oli nielaissut hänet sisäänsä. Se päästi surisevaa ääntä kuin vihainen ampiarisparvi. Pilvestä muodostui hahmoja jotka muistuttivat ihmiskasvoja. ”Me olemme Sielumyrsky”, sanoi ääni joka kuulosti siltä kuin monta ihmistä olisi puhunut yhtä aikaa. Kuului kuiskauksia ja suhinaa ja sitten ääni jatkoi: ”Nyt sinusta tulee osa meitä.” Amos huusi tuskasta kun nanorobotit pureutuivat hänen lihaansa. Samalla hän tunsu kuinka voimallinen tietoisuus vyöryi hänen mieleensä ja yritti hukuttaa hänen minuutensa itseensä. Tämä tietoisuus oli parviäly joka koostui sadoista mielistä. Ne kuiskivat ja mutisivat hänen päänsä sisällä Amos käytti kaiken jäljellä olevan tahdonvoimansa ja kurkotti kone-enkeliltä saamiinsa nanorobotteihin. Hän tunsu kuinka ne aktivoituivat ja hyökkäsivät hopeisen pilven kimppuun. Hän ohjasi niitä levittävään virusohjelmaa Sielumyrskyn nanorobotteihin. Kuului eläimellinen ulvaisu ja osa hopeisesta pilvestä putosi maahan kuin hiekaksi. Amos tunsu paineen helpottavan tietoisuudessaan. Pölypilvi vetäytyi kuin haavoittunut eläin. Se poistui ja pakeni takaisin sinne mistä oli tullutkin. Amos saapui takaisin kylään josta oli lähtenyt ja kyseli suuntaa konevelhojen asuinpaikkaan. Hänelle neuvottiin tie ja hän jatkoi matkaansa. Paikka oli vuoristossa parin päivämatkan päässä pohjoiseen. Kuljettuaan noin kaksi päivää hän saapui vuorijonon luokse. Kapea polku kulki erään vuoren juurelta ylöspäin kohti jotakin joka välkkyi metallin kiiltävänä auringossa. Amos lähti kiipeämään polkua ylös. Hän saapui kiiltävän asian luokse ja huomasi sen olevan teräksinen ovi. Oveissa oli elektroninen lukko. Sen vieressä oli näppäimistö jossa oli numeroita. Amos kurkotti tahdonvoimallaan kone-enkeliltä saamiinsa nanorobotteihin ja ohjasi ne elektronisen lukon rakenteisiin. Virus jota nanorobotit levittivät tarttui oven järjestelmään ja sammutti sen. Amos tarttui ovenkahvaan ja ovi aukesi. Amos saapui oven takana aukeavaan pitkään käytävään ja kulki sitä varovasti eteenpäin. Hän saapui toiseen käytävään, jonka varrella oli useita teräksisiä ovia. Hän koitti niitä ja ne aukenivat. Kunkin oven takana avautui valkea huone jossa oli sänky. Amos tajusi että nämä olivat konevelhojen makuuhuoneita. Jokainen huone, jonka Amos tarkasti, oli tyhjiään. Hän saapui käytävän päähän joka haarautui kahteen suuntaan. Toinen johti suoraan oikealle, toinen taas portaita ylös vasemmalle. Amos valitsi portaat. Portaiden yläpäässä hän saapui kalliosta kaiverretulle ylätasanteelle. Tasanne ympäröi suurta avaraa tilaa, luolaa jonka katossa hohtivat lamput. Alhaalla luolassa oli sänkyjä joissa makasivat konevelhojen viemät lapset. Heidät oli kytketty päähän asetetuilla elektrodeilla

huoneen keskellä sijaitsevaan isoon tietokoneeseen. Amos ei ollut ylätasanteella yksin. Siellä seisoivat myös monta konevelhoa. He olivat kuitenkin niin keskittyneitä siihen mitä alhaalla tapahtui että eivät olleet huomanneet Amosta tai jos olivat, luulivat häntä yhdeksi heistä. Alhaalla tietokoneen äärellä työskenteli valkotakkinen mies. Tämä nousi ja sanoi: ”Hyvät naiset ja herrat. Tervetuloa seuraamaan muistojenmuokkausprosessin kolmatta vaihetta.” Amos tiesi että hänen oli päästävä huoneen alaosaan mahdollisimman nopeasti. Hän vetäytyi ja meni takaisin portaisiin joita pitkin oli tullut ylös. Mentyyään portaat alas hän valitsi aiemmin sivuttaneensa reitin. Hän kulki kaartuvaa käytävää pitkin kunnes saapui ovelle. Varovasti hän avasi sen raolleen ja kurkisti sisään. Ovi johti juuri sinne minne hän oli pyrkimässä, suuren huoneen alaosaan jossa lapset makasivat sängyillä. Amos ujuttautui sisään. Ei ollut muuta vaihtoehtoa kuin näyttäytyä. Amos ryntäsi tietokoneella istuvan valkotakkisen miehen luokse. Kone oli iso musta sylinteri jonka vieressä työpöydällä oli läpinäkyvä pleksinäyttö. Amos tiputti näytön lattialle ja potkaisi tietokoneen kumoon. Valkotakkinen mies huusi vihasta ja hämmästyksestä. ”Hän ei ole yksi meistä! Tappakaa tunkeilija!”, mies ulvoi. Hänen kehostaan virtasi ulos parvi nanorobotteja jotka kävivät Amoksen kimppuun. Amos kutsui kone-enkelin antamat nanorobotit taistelemaan niitä vastaan. Ylätasanteella olevat konevelhot lähettivät myös omat nanorobottinsa taisteluun. Lapset vain makasivat liikkumattomina. Amos päätteli että heihin oli ruiskutettu nukutusainetta. Amos kulki kunkin lapsen luona ja siirsi omia nanorobottejaan heihin. Nämä nanorobotit olivat sellaista lajia joka vapautti tajuttomuutta ehkäisevää ainetta. Yksi kerrallaan lapset heräsivät. ”Tulkaa luokseni! Minä vien teidät vanhempienne luokse!” Amos huusi. Itse hän kaappasi syliinsä pienen vauvan. Muut lapset olivat sen verran isoja, että osasivat seurata itse. Amos torjui sinisenä hehkuvan nanorobottipilven avulla konevelhojen hyökkäyksiä. Hopeiset pilvet valahtivat pölyksi maahan kun kone-enkelin haittaohjelma otti ne valtaansa ja sammutti ne. Amos juoksi lapset kintereillä ulos isosta huoneesta. Sitten hän jatkoi suoraan ja saapui pian teräksiselle ulko-ovelle. Hän odotti että kaikki lapset ehtivät hänen luokseen. ”Menkää edeltä, minä pidättelen heitä”, hän sanoi lapsille ja antoi vauvan Illalle. Lapset kiiruhtivat mäkeä alas samalla kun Amos vartioi ovella. Konevelhot saapuivat ovelle ja pistivät nanorobottinsa hyökkäykseen. Amos torjui hyökkäyksen kone-enkelin nanoroboteilla. Käytiin tahtojen taistelu, jonka Amos lopulta voitti. Konevelhot vetäytyivät takaisin luolaansa. Amos meni lasten luokse ja johdatti heidät takaisin heidän kotikyläänsä. Lasten vanhemmat tulivat riemulla vastaan ja halusivat ilosta soikeina omiaan. Mukana olivat myös Illan vanhemmat. ”Tiesinhän minä että sinä pystyt siihen”, sanoi Ana Amokselle. Sen jälkeen hän nappasi Illan syliinsä ja rutisti tiukasti.